

Scénář reportáže - Zdeňka Škodová

Představení

“Jmenuji se Zdeňka Škodová, narodila jsem se 7. 6. 50 v Uherčicích, jdi k čertu kocoure”

Takto se nám představila Zdeňka Škodová, se kterou jsme my, žákyně 9. ročníku ZŠ Mendelova, připravily tento, pozitivně laděný rozhovor. Vyrůstala každou chvíli někde jinde :) Krátce bydlela třeba v Horním Újezdě poblíž Třebíče. Tam chodila na základní školu do, pro nás už neznámé, pětitřídky.

“V jedné třídě bylo pět ročníků, protože to byla vesnička, kde byla jedna škola a jeden učitel, kantor, a ten učil všech pět tříd postupně. Sedělo nás v jedné třídě, od první třídy do páté. To byla zábava, co?”

Střední škola

A s úsměvem vzpomíná Zdeňka Škodová i na střední školu.

“To byl člověk ještě hloupej, nevěděl kloudně, co chce. Ale jako na střední škole to bylo výborný, jako když jsme nastoupili tak, vlastně jelikož jsme měli týden praxi, týden ve škole, když je to učební obor a jinak to bylo pěkný....”

“...a tak člověk když už nastoupil, si připadá dospělej, protože už začnou Vám vykat všichni profesori, to jako najednou člověk se povznese. No vždyť to uvidíte za chvíli taky.”

Vzorné chování se nenosilo ani tenkrát. Na střední škole prováděla se spolužáky různé rebélie. :)

“Když nám vypadávali suply a někdo chyběl, tak jsme se sbalili a utekli jsme ze školy...”

“... jenže kdo byl nejrychlejší, koho viděli, mě, první. No, my jsme byli rychlý. Ale to jsme šli celá třída a nikdo nebojkotoval, jako že by někdo to, nic z toho nebylo, bralo se to s humorem, ale utekli jsme celá třída ze školy”

Zaměstnání

Když se člověk dříve vyučil, musel pět let zůstat u stejného podniku a pracovat tam. To byl případ i Zdeňky Škodové, která nastoupila do kavárny.

“jsem dělala v kavárně v Telči, jsem nastupovala, ano, do kavárny. Pěkná, dobrý to bylo. Takový domácí, člověk si tam zvykl rychle.”

Rok 1968

V roce 1968 obsadila Československo okupační vojska. Zdeňce Škodové bylo tehdy osmnáct let.

“Ale potom, když jsem chodila do práce, jelikož jsem chodila ty Rusáci, ty negramotní, primitivové, ti stáli všude s tima samopalama, dlouhý kabáty, ty ušanky na hlavě. Byl to horor na ně koukat, bylo mi jich líto těch kluků. To člověk nevěděl, co je napadne, jestli to napálí do nás nebo ne”

Vzpomíná i na to, jak se jednou zúčastnila demonstrace proti režimu na Václavském náměstí.

“to jsem ani kloudně nevěděla, kde stojím, protože jsem na nikoho neviděla, všichni byli nějaký velký proti mně, takže já jsem viděla akorát nebe a mohla jsem se podívat jakš takš na špičky nohou...”

Srovnání naše dětství a dětství paní Zdeňky

Na závěr se Zdeňka Škodová ohlédla za celým životem a také porovнала své dětství s tím naším.

“Stejně jsme my měli hezčí mládí než vy, tady s tou technikou. I když technika je dnes důležitá, to je fakt, ale my jsme měli takový to dětství, takový, já nevím, já si myslím, takový úplně, něco jinýho. Hezký takový. No, vždyť jsem to říkala, že jsme si užívali, chodili jsme, hodně jsme taky se scházeli, hodně jsme zpívali nebo tohle. Bylo to hezký dětství a hlavně, když někdo hrál na kytaru nebo tohle, bylo to moc pěkný.”